

Past Lives – Scener fra et uforløst forhold

Foto: Scanbox

Frederik Bojer Bové
29.03.2024

FILM // ANMELDELSE – Celine Songs *Past Lives* kunne lige så vel have været et teaterstykke eller en roman. Selvom dens fortælling handler specifikt om en emigrant-situation, føles den alligevel universel. Det giver en lidt særlig film. Et lidt mærkværdigt filmsprog til en ret mærkværdig situation, der rent følelsesmæssigt rammer helt plet.

Past Lives

Amerikansk romantisk drama (delvist koreansk-sproget), 2023, 106 min.

Instruktion og manus: Celine Song **Medv.:** Greta Lee, Teo Yoo, John Magaro m.fl.

Premiere d. 21. februar over hele landet, bl.a. via Biografklub Danmark.

Der er en meget god meta-joke i Celine Songs semibiografiske debutfilm *Past Lives*. Gennem filmen snakker hovedpersonen Nora (Greta Lee) om de priser, hun gerne vil vinde: Som grund til at emigrere til Canada siger hun: “Koreanere vinder ikke Nobel-priser”. Tolv år senere, mens hun går på forfatterskole i New York, vil hun hellere vinde litteraturprisen Pulitzer. Og tolv år igen senere, hvor hun er skiftet over til at blive dramatiker, satser hun på at vinde en Tony (amerikansk teaterpris, red.).

Celine Song er selv emigreret til Canada som barn, gik på forfatterskole i New York, og har arbejdet som dramatiker. Men med *Past Lives* skiftede hun over til filmmediet og fik den succes, som Nora i filmen kun kan drømme om. Heriblandt en nominering til en Oscar. Jeg kan dog stadigvæk godt se en Tony i Celine Songs fremtid. Det er nemlig en af den slags **indie-film**, der er utroligt velskrevne, og som i dette tilfælde også har en helt særlig fornemmelse af teater. At der så er lidt mindre specifikt filmiske kvaliteter i den her film, det tager man med. Det får *Past Lives* til at stikke ud – med en ellers ret tidstypisk fortælling.

Et forhold i tre akter

Past Lives er inddelt i tre dele, som vi godt kan kalde for akter. I første akt møder vi de to 12-årige børn, Na Young og Hae Sung (Teo Yoo, som danske biograffans måske genkender fra rollen som Victor Tsoi i den russiske film *Sommer*), i Seoul i år 2000.

De er gode skolekammerater og kunne måske blive mere end det. Men Na Youngs forældre er i færd med at emigrere til Canada, så det kan ikke blive til andet end en enkelt 'date', hvor de to leger sammen, mens mødrene holder øje.

Tolv år senere genfinder de to hinanden digitalt. Na Young har fået det engelske navn Nora Moon, og vi ser dem *zome* sammen over en længere periode, indtil de må indse, at der ikke er udsigter til, at de reelt kan mødes. Men tolv år senere igen kommer Hae Sung så til New York, og de to vandrer rundt og snakker om, hvad der kunne være sket, alt imens Noras ægtemand Arthur (John Magaro) er lidt bekvemt i periferien af fortællingen.

Relaterbar relation

Der er for tiden en del opmærksomhed omkring immigrant-film, såsom Lulu Wangs *The Farewell* (2019) og Lee Isaac Chungs *Minari* (2020). Langt størstedelen af USAs befolkning nedstammer jo fra folk, der er emigreret dertil – mere eller mindre frivilligt – så det ligger i den fælles historie, og de her særligt asiatisk-amerikanske fortællinger sætter med deres fokus på kulturforskelle, savn og splittethed fokus på ting, som mange nok kan genkende, om ikke andet så måske fra deres egne slægtshistorier.

Past Lives er lidt særlig ved egentlig ikke at have så meget at sige om Sydkorea. Jeg forstår ikke rigtigt tanken om, at Nobel-prisen ikke kan gå til en koreaner, idet koreansk litteratur af forfattere som Han Kang og Cho Nam-Joo er kæmpe stort i blandt andet Storbritannien, men filmens romantiske fortælling rammer til gengæld klokkerent.

Billederne ser varme og virkelige ud, men der er alligevel noget drømmende og uvirkeligt over store dele af filmen

Karakterernes situation – med en romance der aldrig fik udfoldet sig, såvel som ægtemanden Arthurs angst for at han er blevet det kedelige partner-valg, som Nora måske vil fortryde – rækker langt ud over filmens koreansk-amerikanske kontekst.

Filmet teater

Men situationerne rammer først og fremmest så hårdt, fordi Celine Song udfolder dem langsomt og tålmodigt, i lange og smukt skrevne snakkescener. Der snakkes virkelig meget i den her film. Over Zoom. I sengen hos Arthur og Nora. På en række gåture gennem New York. Og på en bar ved nattetide.

Jeg må indrømme, jeg ikke kan se nogen nødvendighed i, at det er en film, for historien ville kunne være blevet en vidunderlig bog eller et stærkt teaterstykke

Her mærker man teater-baggrunden, for rigtig meget af filmens manuskript består bare af dialog, som desuagtet filmens fortælling om, at Hae Sung skal se New York, sagtens kunne have været udfoldet på en scene. Fotograf Shabier Kirchner, hvis mest kendte tidligere arbejde nok er Steve McQueens miniserie *Small Axe*, fotograferer på 35 mm, og billederne ser varme og virkelige ud, men der er alligevel noget drømmende og uvirkeligt over store dele af filmen. Noget lidt teateragtigt.

Foto: Scanbox

Lydarbejdet lyder ikke altid så voldsomt gennemarbejdet, men mere som noget man hører i en sceneforestilling. De lange klip får det også nogle gange til at virke som om, det er filmet teater. Nora og Hae Sung snakker om de seværdigheder, de besøger, men det bliver rigtig aldrig brugt til noget, at vi kan se det. Det kunne man kalde for en svaghed. Man kunne også sige, at Celine Song gør tingene anderledes, end mange filmskoleuddannede instruktører nok ville gøre det.

Anbefalet for følelsernes skyld

Celine Song og filmens Nora Moon emigrerer begge to i år 2000, hvilket man altså stadigvæk ikke helt forstår. Både Song og Moon har fædre, som er filminstruktører, men hvorfor ville man dog forlade Sydkorea i sluthalvfemserne eller startnullerne, for det var lige heromkring, koreansk film eksploderede. Det fik blandt andet den sydkoreanske forfatter Lee Chang-dong (*Burning*) til at skifte over til filmmediet, da han vurderede, at der her var mere potentiale til at komme ud til et bredt publikum med sin kunst.

Jeg tænker, at *Past Lives* på samme måde får Celine Songs kunstsatte tanker ud til et langt bredere publikum, og jeg kan rigtig godt lide indholdet, for *Past Lives* er fuld af bemærkelsesværdige replikker og situationer. Jeg må indrømme, at jeg ikke kan se nogen nødvendighed i, at det er en film, for historien ville kunne være blevet en vidunderlig bog eller et stærkt teaterstykke. Men når nu den er sendt ud som

biograffilm, så er det klart anbefalet til næste gang, nogen har brug for en emotionel rystetur.

Filmen blev også omtalt og anbefalet i [denne weekends Kulturlisten](#).

Celine Song

Frederik Bojer Bové

sydkorea

Frederik Bojer Bové

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på [kronoper.dk](#), er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på...

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller bliv medlem!

Hold dig opdateret med ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

Ja tak, send mig POV Weekend

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at bidrage til vores arbejde? Bliv medlem her →

25 kr./md.

50 kr./md.

100 kr./md.

Overblik

TOPHISTORIER

SENESTE

DEBAT

POV International

OM POV

REDAKTION

SKRIBENTERNE